

## Ava (Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová  
Contact of the translator: honsakovak@gmail.com

Vcházím hlučně, jako by se mě nemohli dočkat. Tadeja sedí u stolu sama. Je to malá kancelář, nejmenší ve škole, proto jí jedno děcko překřtilo na anton. To už tady samozřejmě není, protože tu bylo mockrát special guest star, ale anton tu zůstal pro nás všechny.

„Posad' se, posad' se,“ říká mi laskavě antonovská vrchní dozorkyně. Jen to předstírá. Ve skutečnosti není vůbec milá.

Nejdřív trochu přešlapuju, potom se dotknu opěradla a prostě si sednu. Dělán to tak vždycky; snažím se, abych neudělala to, co se po mně chce. Dolores říká, že nikdy nesmíš skákat jak kdo píská jako cvičený pes. Život není cirkus!

„Víš, proč jsi tady?“ zeptá se.

Pokrčím rameny. Koukám do země. Jako by mi bylo všechno jedno. Taky mi to jedno je. Nejsem tu poprvý.

„No, tak to řekni sama, Anko, ať se s tím nemučíme. Bude to rychlejší.“

„Ava,“ řeknu rozhodně. „Jsem Ava.“

„Dobře... Avo, proč jsem si tě zavolala?“

„Hmmm... Protože Vesna fňukala?“

Povzdechne si. Sundá si brýle. Podívá se na mě trochu našťavaně a trochu zoufale. Jako by mi nejradši dala facku, kdybych byla její dcera.

„*Nefňukala*,“ napodobí mě. „Tekla jí krev z ucha. Čím jsi ji praštila?“

„Jenom jednou jsem ji...“ uboze se vymlouvám. „Nechtěla jsem takhle... do krve. Otočila hlavu a já ji omylem praštila přímo do ucha.“

„Takže jsi ji praštilas, že?“

Pokrčím rameny.

„Takže ano. Čím jsi ji praštila?“

Mlčím. Koukám se na zavřený notebook na jejím stole. Má Apple. Samozřejmě, platí to škola. Zastranej asociální stát, jak říká Dolores.

„Vesna říká, že jsi měla něco v ruce.“

Zamračím se.

„Co říkáš, Avo? Neslyším tě. A sundej si tu kapucu, když se mnou mluvíš.“

Helemese, to není otázka.

Sundám si *tu* kapucu.

„Rukou.“ Odkáshlu si.

„Nechci tě nutit do prohlídky a šacovat všechny kapsy kvůli bezpečnosti žáků.“

Prohlídka mi připadá trochu jako ve filmu. Je to přece jen anton. Odhodlaně vstanu, sundám si mikinu a položím ji na stůl.

„Co teď hodláš udělat?“ Její hlas začíná být výstražný. Trochu jsem ji vyděsila, tak proto.

Ukážu na své kapsy na mikině. „Prohledejte je. Je mi to fuk.“

Sednu si, sundám si tenisky a položím je na její stůl. Taky ponožky si svléknu, jen ty hodím na zem. Vstanu a sáhnu si do kapes džínů. Všechno, co najdu, hodím na stůl. Gumičky do vlasů, tři eura, malý hřeben, klíče, čtyřicet centů, papírky, špinavý filtr bez cigarety, nálepky.

Tadeja si ty věci prohlíží. Zejména hřeben, který je ale z měkkého plastu. Ani papírky nikoho neudeříš do krve.

„Takhle se nikam nedostaneme,“ poznamenává vyčítavě.

Pokrčím rameny. Kam bychom se taky měly dostat? Nejsem blbá. Boxer jsem schovala pod velký kámen. To není žádná legrace. Boxer mi dal Giuseppe, to bylo v únoru, kdy jsem ho viděla naposled. Ať si s ním nezahrávám, varoval mě. „Jen když jde o život!“ Tehdy jsem přísahala, že boxer použiju, jen když mi půjde o život. Pouze v sebeobraně.

„Proč jsi uhodila Vesnu?“

Pokrčila jsem rameny. Nemůžu poradkyni přiznat, že jsem spolužačku férově udeřila, aniž by to byla otázka života a smrti.

„Ona tě uhodila první?“

Teď budu zticha. Vyslýchá mě jako blbečka. Všichni v týhle zasraný škole dobře vědí, že mě nikdo neuhodí jako první. Ale tohle sama od sebe nepřiznám.

„Co se teda stalo, Avo? No tak, no tak, už něco řekni, ať to máme už za sebou. Co máte potom?“

Vrtím hlavou. „Já nic. Ostatní ale mají gramatiku.“

Tadeja se krátce odfrkne.

„Jak – nic?“ řekne. „Nemůžeš to udělat jen tak po svém. Proto bude nejlepší, když promluvíš.“

Aha, to je ta její laskavost. Začíná mi být horko. Ráda bych šla.

„Vy jste se pohádaly? Nejste s Vesnou kamarádky?“

A jaké kamarádky! Jen tahle dozorkyně nic nechápe.

Zvoní. Do třídy se nevrátím, ani kdyby mě tam nesla.

„Seber si ty věci z mého stolu. Dělej!“

Vstanu a plním si kapsy svými věcmi. Obléknu si mikinu. Sednu si, pomalu si oblékám ponožky a tenisky. Šnečím tempem si zavazuju tkaničky.

Zamýšlený scenáristický switch

VSTÁVÁM a oblékám se. Možná je ještě moc brzo na to, abych utekla oknem. I když Kavka občas postávala na hlídce na konci ulice. Hledám čisté oblečení na dně skříně a objevím rozbitý iPad, který mi dal Giuseppe. Tam ho teda strčila Dolores, když ho rozbila! Mačkám tlačítko ON jako šílená a stane se něco neuvěřitelného. Zapne se! Funguje! Rozbitý displej reaguje na mé prsty. Dokonce i wifi kupodivu pořád funguje. Okamžitě otevírám Messenger a kliknu na Vesnu, která je aktivní. Kupodivu si mě ještě nesmazala z přátel a ani mě neodpojila z chatu.

Pomiň, esna. Neměla jsem...

Smažu to.

Dahá esno. ím, že si naštaná. Jen tě posím...

Smažu to. Písmena r a v nefungují, tam je displej nejvíc rozbitý. Proto používám písmena x a y.

Yesna, píšu ti, pxotože zcyoknu. Mám hlad...

Smažu to. Hrůza. Nedokážu dát dohromady pár normálních vět. Chci být upřímná, milá, nevtíravá. Chci jí říct, jak moc ji mám ráda. Že jsem úplně v prdeli a že se můžu obrátit jen na ni a její rodinu.

yesna, pxomiň, jestli ti to připadá ylezlý (pushy). Musím ychle psát. umře mi ipad. doloxes xozbila displej, písmena x a y nefungují. yíš, ktexa pismena, ne. Ale to není důležitý. doloxes zmizela! bojím se. před dyeřma čeká kayka. ta šílená zlá bába. aby mě dostala.

hej, co se děje?

musím se omluyit. pxomiň. pochopím, když ne.

proč jsi už dva dny nebyla ve škole?

říkám, že kayka ysedává u dveří. Jsem y pasti. Nemám co jíst.

mám ti něco přinést?

dostaň mě odsud.

přijdu s boxerem!

pxoč...?

vtip. přijdu tě zachránit a půjdeme do školy. Ne, půjdem si sednout na hřbitov;)

yesno, hej, opxavdu je mi to moc líto. Měla jsem blbej den. Šla jsem na pohřeb. A všechno bylo špatně.

Ani já jsem to nezvládla. Co je špatně?

možná mě doloxes yiděla na pohřbu. asi je dost uxážená. Už je pxyč páx dní.

ok. už jdu. vezmi si všechno –

...

Vysoká a hubená Brenda, určitě s fiktivním jménem, si přála uvádět modelingovou reality show. Když se představovala v prvním díle, hrdě hrozila všem soupeřkám, že ona by zadávala neúprosné úkoly. To by byla vojenská volba vhodně odolných modelek. V posledním díle se však s velkým uspokojením podívala do kamery a řekla: „Dolores byla pro nás všechny trochu zvláštní. Hodně si vymýšlí a furt kouří. Nevím, je tak nervózní. Pak nám scénárista pořadu přinesl balíček. Uvnitř byla flaška vína.“

„Tohle někdo přinesl do televize. Nepřišlo to normální poštou,“ řekl Miha, malý, svalnatý, dlouhovlasý muž, který chtěl uvádět pořad o silných autech. Při představování řekl, že umí být velmi přímý. Lidé si ale myslí, že je hrubý. Ale on takový není. Jen říká to, co se polovina Slovinska neodváží říct nahlas.

„Co to má společného s tím, jak balíček dorazil?“ přerušila ho militantní Brenda. „Hlavně... Věděla jsem, že to něco znamená, že ten litr vína je znamení. Že to jeden z nás přehání s pitím. A že to nejsem já. Dolores jsme o tom balíčku neřekli, jenom jsme tu flašku na ni nastražili. A ona si

přihnula. Jen jí dejte napít a uvidíte, jak je chytrá. Veřejnost by měla vidět, jací jsou špatní rodiče. Já vlastně nevím, jestli je tak špatný rodič, ale Dolores byla vážně závislá.“

Uzavřela jsem se a zakryla si oči rukama. Za normálních okolností by ji Dolores popadla a hodila přes pult. Nebo přes stůl či lavičku v parku. Podle toho, kde by se tahle toxická konverzace odehrávala.

Giuseppe mi odtáhl ruce od očí. „Podívej se na tohle, podívej se na tohle, kámo!“

„Co? Na co se mám podívat?“

„Teď uvidíš, kámo!“

Mluvil, jako by sám psal scénář, ale samozřejmě netušil, co se bude dít.

Kamera zabírala Dolores, která se hrozivě blížila k drzé soupeřce.

„Co jsi ty zač? Brenda? Aha, ta nenáviděná pubertáčka z Beverly Hills je tvůj vzor? Ta z pravěku? A ty bys chtěla mít modelingovou show. To proto, že ty sama jsi tak nechutná, že by tě ani nikdo nenechal se podívat na přehlídkové molo, natož se po něm projít. Ty nafouklý pysky a prsa ti vůbec nepomůžou. Buchto pitomá!“

„Jed', moje stará, jed'! Natří jí to kurva!“ tleskal divoce Giuseppe a nalil si další sklenku vína.

Nevím, bála jsem se o Dolores tam před kamerami. Ale měl pravdu. Po tomhle vysílání se stala absolutní jedničkou. Prý jí rejtingy závratně vyskočili.

Pomalu jsem to přestala sledovat. Už mě ten cirkus přestával bavit. Nezajímalo mě, jestli tam dělá kraviny, prostě jsem s tím nechtěla mít nic společného. Stejně jako ona neměla nic společného s tím, co jsem dělala a zažívala ve škole. A už vůbec ne, když jsem se musela bránit. Před těmi slepicemi.

...

Číšník Dule nám přinese malé pivo a hustý džus, který furt nesnáším. Alespoň to se nezměnilo.

„Promiňte... hledáme kamaráda,“ řekne Bjanka.

„Se má.“ Dule se tváří vážně, i když si myslím, že celou dobu žertuje.

„Jmenuje se Giuseppe. Bydlí v tomhle hotelu.“

„Nevím vo nikom s takovým jménem. Tady nemáme moc Italů.“

„Josip,“ řeknu tiše.

„Jakže? Neslyšel sem.“

„Říká si Josip,“ opakuju v přímořštině.

„Ten s dlouhými vlasy, s drdolem na hlavě...“

„Toho znám dobře.“

Bjanka mě nadšena šťouchne mezi žebra.

„Už sem ho dlouho neviděl. Sem už nemůže.“

„Pročpak?“ zeptá se Bjanka. Už vidím, jak je připravena bojovat za právo každého na vstup do veřejného prostoru.

„Nemůžem tu mít zdrogované lidi. Josip si tady nemůže vysedávat a klinkat se u stolu na terase. Odhání mi hosty! Taky jsem mu to řekl, on to pochopil a už je pryč.“

Nejradši bych odešla. Cítím se, jako bych já sama odháněla hosty. Ty ve svém životě, kteří přicházejí a také brzy odcházejí. Opatrně se podívám na Bjanku, která se přehrabuje v tašce a položí peníze na stůl. Dule přepočítává drobné na vrácení.

„Kde ho najdu?“ zeptám se.

„Josipa?“ Podívá se na nás lítostivě a položí drobné na stůl. „Mezi feťáky, kde jinde.“

Nejradši bych se hanbou propadla. A až na druhém místě hrůzou, protože s falešným otčímem si evidentně nepomůžu.

„A to je kde?“ snaží se mi pomoci Bjanka.

„Většinou jsou tam před Mercatorem. Dneska mají zavřeno, ale jim je to jedno. Hodně štěstí!“

Číšník se vrátí do temného interiéru striptýzového hotelu. Jeho „hodně štěstí“ zní, jako by nám nebylo pomoci.

Utekla bych, ale nemůžu se jen tak zvednout a beze slova zmizet. Ne od přátelské Bjanky. Před čím bych mohla vůbec utéct? Teď už všechno slyšela. Můžeme prostě jet do Lublaně. Je po všem.

„Nebudeš pít ten džus?“ zeptá se mě.

„Nemám ráda ten zrasanej hustej džus!“ Je mi do breku, tak nadávám. Bjanka přikývne, nakloní sklenici s pivem a vypije ho na ex. Hřbetem ruky si otře bílý knír od pěny a usměje se na mě.

„Jdeme, maličká!“

„Ale kam?“

„Před Mercator. Pozdravit tvého Giuseppa.“